

Stauning 2. maj 1999
Claus Thomas Nielsen

“Du endnu har det bedste tilbage...”
- om folk, kirke og øvrighed

Et kristenmenneskes frihed

Et kristent menneske er først og sidst borger i Guds rige. Han er som en slave trælbundet til Gud og derigennem til det himmelske fællesskab med englene og alle Guds elskede og udvalgte fra verdens skabelse og indtil denne dag. Med denne såvel jordiske som himmelske hærske fejrer han gudstjeneste i visheden om at livet i denne verden ikke er et mål i sig selv men en pilgrimsvandring frem mod det sande fædreland i himlene.

Han er kun her på træk og hører andetsteds hjemme, og hans hjem er ikke et han har valgt, det er et han er blevet lænket til af den almægtige selv, og netop derfor, fordi han er lænket til Gud og det himmelske fællesskab, derfor er han aldeles fri i forhold til alle denne verdens magter. Der er ingen af disse magter han skal bygge sit liv og sin lykke på, der er ingen af disse magter - hvor underskønne de end måtte være - som skal give hans liv dets egentlige mening eller fylde.

Så længe et kristent menneske hører Guds Ord i bibellæsning og gudstjeneste, og Guds Ånd som lever i ham svarer med bøn og lovsang, kan intet i denne verden fratage ham hans frihed, hverken djævlæ, dæmoner, anfægtelser, ensomhed, sygdom eller forfølgelser.

Når den kristne i dybsens nød folder sine hænder og råber til Gud, så svarer Gud ham med i sit ord at skænke ham den saligste frelsesvished, visheden om at Gud i Jesus Kristus har åbenbaret sig som en nådig Gud ved på korset at påtage sig den fortabelsesstraf hvert enkelt menneske fortjener. Derfor kan den kristne frimodigt og med oprejst pande gå undergang og dommedag i møde for sig selv, sit folk og for dem ganske verden. Ligesom profeterne i Bibelen, i tillids til Guds almægtighed og forjættelsens urokkelighed, kunne se selv folkets jordiske udslettelse som en skjult fornyet udvælgelse, således kan en dansker i hvad nød han selv, hans kirke eller hans folk end befinder sig i, trøste sig med at hvad der end sker, så vil Gud derigennem lade sin vilje ske. Gud bevarer sin kirke, forkynder ordet og frelser sine udvalgte, ingen helgen kan det fremme og ingen djævel kan det hæmme.

Under de romerske kristendomsforfølgelser så det jo f.eks. stundom ud til at den kristne kirke gik sin undergang i møde, men det der skete var tværtimod en hærdelse gennem ild, en hærdelse som gav kirken kraft og styrke og som bestandig mindede den om, at Jesu rige ikke er af denne verden. Martyrerne forkyndte med deres martyrium stærkere end nogen prædiken og omvendte derved i vid udstrækning forfølgerne. Men det ændrer naturligvis ikke ved, at det er en ganske særlig velsignelse at leve i et land, et folk og i en tid hvor der ikke er nogen umiddelbar modsætning mellem at adlyde kejseren og Gud, dvs. hvor der ikke er nogen konflikt mellem af adlyde lovens første og fjerde bud.

Det fjerde bud

Det fjerde bud, "du skal elske din fader og din moder" er, som det første bud på lovens anden tavle, det vigtigste af alle menneskebud, og dette bud handler ikke kun om forholdet til vore kødelige forældre, men om alt hvad der står over os og går forud for os, det vil sige forældre, familie, folk og fædreland. Det er, som lovens øvrige bud, ikke noget der kommer til os udefra, det er tværtimod fra skabelsen af indskrevet i vore hjerter.

Det er ikke godt for mennesket at være ene. Ja, efter at mennesket i paradiset gjorde oprør mod Gud og Han derfor, i sin urokkelige retfærdighed, nødvendigvis måtte give mennesket den retfærdige straf for overtrædelsen og sende det ud det liv i syndens og dødens verden der fører mod mørke og fortabelse, - efter faldet til denne ensomhed borte fra Gud, er det rent ud uudholdeligt for mennesket at leve alene, og i sin uudgrundelige kærlighed til os syndere lod gud os ved uddrivelsen derfor bevare den velsignelse og den rest af vor gudbilledlighed som det er at leve i et menneskeligt fællesskab.

Adam beholdt sin Eva og Eva fik den velsignelse at føde afkom og blive stammødre til alle folkeslag, - også det folk der skulle blive Guds ejendomsfolk derved at Gud lod sin egen søn, der en gang for alle skulle knuse slangens hoved og ved korsdødens forbandelse sone Adams synd, blive forjættet i dette folks historie og født ind i dette folk.

Efter påske består det udvalgte folk af alle der døbes i Jesu Kristi navn, men disse mennesker ophører ikke dermed at være dele af enkelte folkeslag, de sættes ved dåben tværtimod endelig fri til at leve et sandt menneskeliv i troskab mod familie, folk og fædreland. På den første pinsedag i Jerusalem talte disciplene ikke i en over-folkeligt metasprog, nej menigheden hørte tværtimod forkyndelsen på hver deres modersmål, og apostlene drog ikke blot ud for at gøre enkeltmennesker til Jesu disciple men alle folkeslagene "idet I døber dem", altså folkeslagene. Barsedåben fik jo sin naturlige plads ved at det var hele familien som blev døbt når forældrene blev omvendte, og senere kom dette også til at gælde hele folk. Derfor kan man ikke kun tale om enkelte kristne, men også om kristne familier og om kristne folk.

Det giver således god mening at kalde Jellingestenen for Danmarks dåbsattest, thi i den proces som den indvarslede, blev danskerne døbt og de lærte efterfølgende hvad det vil sige at holde alt det som Jesus har befalet os. Da det danske folk blev kristent, da blev vi som folk gjort til en samlet pilgrimsskare der har vort fædreland i himlene, og som, i vor bundethed til vor folkelige jordiske eksistens, er på stadig vandring hjem mod det sande fædreland.

Og dér hvor et folk er blevet kristent, dér må dette folk naturligvis se sin egen historie, og sin egen rolle blandt folkeslagene, i lyset af Israels historie. Ligesom det gamle Israel som folk blev døbt i det røde hav, således er vi, som det nye Israel, også blevet det, og vi er nu på vandring mod det forjættede land. Ligesom andre kristne folk er det danske folk guds ejendomsfolk, og Guds pagt med et folk er naturligvis, ligesom dåbspagten, en uopsigelig pagt, en pagt som ikke kan ophæves af små latterlige døgnfluer, såsom internationale konventioner om religiøs ligestilling, grundlovsrevisioner eller lignende modefænomener, der kun bør tages alvorligt i den udstrækning selve deres eksistens kan ses som et udtryk for øvrighedens og folkets præsentable grad af gudløshed.

Selvom mennesket fornægter pagten, så står den alligevel ved magt lige frem til dommedag, og på dén dag skal vi alle - og i særlig grad enhver der er blevet overdraget øvrighedens embede i folket - stilles til regnskab for hvorledes vi har forvaltet vort embede.

Vi lever, også som folk, under den velsignelse at være guds udvalgte, og ligesom den gamle pagts folk derved også kom under Guds strenge formanig og tugtelse, en tugtelse der stundom var så streng at den for jordiske øjne til forveksling lignede en forbandelse og udslættelse af folket, således kan vi også se vort folks historie som en stadig tugtelse hvormed Han i sin nåde ønsker at drive os til omvendelse. Men når Gud straffer allerhårdest så føles straffen slet ikke og netop dette er den værste straf, således som det sker når Gud i sin vrede lader et folk blive kvalt i velstand, harmoni og fred og derved driver det at stole på sig selv og sin egen smertestillende medicin i stedet for på den ene sande læge.

Men også i en sådan fortvivlet situation, hvor det ser ud til at Gud helt vil udslætte os ved at hælde flydende guld i vore struber eller kvæle os i edderdunsdyner og morfin, skal vi sætte vor lid til at Han til slut vil lade os føle straffen og derved vise sin nåde mod os.

Treenigheden evangelium-famile-øvrighed

Det danske folk er Guds folk og vi kan frimodigt med Grundtvig sige at vore fjender til lands er og fjendernes hans, hvadenten fjenderne så er indre eller ydre. Under såvel bondekrigen som tyrkertruslen formanede Luther ikke blot, at disse trusler mod fædrelandet var Guds velfortjente straf over et folk og en øvrighed der levede lov- og gudløst, men også at kampen mod disse for Tyskland så frygtelige farer var en kamp for evangeliet, og at soldater der faldt i disse retfærdige kampe derved gjorde sig fortjente til saligheden. I overensstemmelse med hele den kristne tradition taler Luther da også ofte om evangelium-ægteskab-øvrighed som den treenighed af nådegaver Gud har ladet mennesket beholde efter faldet, og fastslår, at når djævelen ønsker at bekæmpe evangeliet, så gør han det ofte indirekte ved at ødelægge menneskets sans for de to øvrige nådegaver, hvilket jo er det samme som at sige, at der hvor der ikke findes sans for skabelseslovene der vil evangeliet heller ikke finde klangbund.

Parallellerne skal naturligvis ikke gøres til et teologisk system, thi derved ville de blive usande, men der er en lang og sand bibelsk tradition for hævde, at ligesom forældregeneringen har sin vigtigste funktion derved, at børnene gennem deres forhold til forældrene skal lære om forholdet til Gud, således er det også gennem forholdet til det jordiske fædreland og vort folkelige jordiske fællesskab, at vi danner os billeder af vort sande fædreland i himlene. Det er jo også hvad Helligånden demonstrerer for os gennem hele Den hellige Skrift. Opstandelsesriget er det sande Israel, det sande Norge, det sande Tyskland, det sande Danmark osv. Det menneske der af en lovløs opdragelse har fået forkvaklet sin medfødte viden om hvad det vil sige at frygte og elske sine forældre, har derved også fået et forkvaklet gudsforhold, og det menneske der ikke ved hvad det vil sige at elske sit folk og fædreland, han er på samme måde på forhånd umiddelbart afskåret for at kende den sande længsel efter det himmelske fællesskab og det himmelske fædreland. Først lov, så evangelium. Ja, ligesom det ofte sker i Den hellige Skrift, så er der intet galt med at også vi i vor nød til en vis grad kommer til at sammenblende de to, og henter håbet om det jordiske fædrelands frelse i formuleringer der ellers bruges om korset og det himmelske fædreland, således som vi kender det i såvel den danske som andre landes sang- og salmetradition lige fra middelalderen og fremefter. Grundtvig er blot en enkelt repræsentant for en lang bibelsk og kirkehistorisk tradition når han f.eks. skriver:

Fædreland!

Som på afgrundens rand,
midt i bølgerne blå
skal du blomstrende stå.

Ligesom Jesus sejrer, ikke på trods af lidelse, kors og helvedesdom, men midt i alt dette, således kan Grundtvig ligesom de gamle profeter, i sin urokkelige tro på forsynet og guds almægtighed, se Danmarks frelse indeholdt i det der for fornuften så ud som dets udslettelse. Saligt er det land som nu græder, saligt er det folk som nu hungre og tørster efter retfærdighed, og i denne sin hunger sætter al sin lid til Gud og Hans retfærdighed.

At tjene Kejseren og Gud

Hvis en indbygger i f.eks. Afghanistan ved et Guds mirakel modtager Ånden, hører evangeliet og bliver døbt i den treenige Guds navn, så vil han jo formentlig straks blive udstødt af sin familie og sit folk. Han vil ganske vist ikke ønske det sådan; han vil uafsladeligt forkynde evangeliet for sin familie og sine landsmænd, han vil gå i forbøn for dem hos Gud og han vil blive grebet af sorg og anfægtelse hvis Gud ikke lader dem blive omvendt, men han vil ikke selv bryde det folkelige fællesskab. Hvis hans land kommer i krig vil han naturligvis ønske at kæmpe for sit folk og fædreland, men omvendt vil hans landsmænd kræve af ham at han dyrker falske guder, og når han ikke vil det, så vil han blive udstødt af det folkelige fællesskab, dvs. at Gud giver ham det kors at bære, at han i overholdelse af de tre første bud bliver nødt til i umiddelbar jordisk forstand at komme i konflikt med det fjerde. I forkyndelsen hører han ganske vist at det for ham, ligesom for alle martyrer, er en velsignelse på denne vis at følge frelseren ind i ensomheden og lidelsen og at han langt fra at overtræde det fjerde bud tværtimod opfylder det, ved med sit martyrium at bære vidnesbyrd blandt de vantro og derved samle sig en skat i himlene, men så sandt som hverken lidelsen eller martyriet er noget der skal opsøges, så vil han af kærlighed til sin næste, naturligvis uafsladeligt bede til at hans forfølgere må modtage frelsen, og se det som en Gud velsignelse den dag der heller ikke i hans folk er nogen umiddelbar jordisk modsætning mellem lovens to tavler, dvs. hvor der ingen modsætning er mellem at tjene kejseren og tjene Gud

Ganske særligt velsignelsesrigt er det naturligvis at leve i et land hvor man hverken kan bevæge sig langt i historien eller i landskabet uden at blive mindet om folkets pagtsforhold og hvor øvrigheden hører Guds ord og derved véd at den aldeles ingen magt har som ikke er givet den af Gud, hvor øvrigheden véd sig indsat af Gud og stående til ansvar over for Ham, og derfor ser det som sin fremmeste forpligtelse at værne og fremme den kristne forkyndelse i landet. Således har det jo - hvert fald formelt og i vid udstrækning også reelt - været i vort folk og i vort land det meste af tusind år, og således blev det indskrevet i grundloven i 1849.

Grundloven og øvrigheden

Det er altid et sygdomstegn når det er nødvendigt at lave paragraffer ud af folkeligt og historisk bevidnede selvfølgeligheder, og den danske grundlov var da også i selve sin opståen et symptom på at oplysningstidens gudløse og human-idealistiske smitte havde bredt sig til vort land. Kun England slap for denne del af smitten, og har til denne dag ingen grundlov, kun smuk gammel

sædvane; men ved Guds nåde skete der med grundloven i realiteten ingen væsentlige ændringer i forholdet mellem kirke og øvrighed, og i dag kan grundloven måske ligefrem blive til et - omend svagt - værn mod en idealistisk øvrighed.

Der er nogle som for tiden fejrer folkekirkens 150 års fødselsdag, men det er en meningsløshed, thi med grundloven blev der ikke skabt en organisation ved navn folkekirken. Kirken består aldrig af andet end den menighed af døbte som har en præst og som evangeliet forkyndes for; det eneste grundlovsfædrene gjorde var at konstatere at den evangelisk-lutherske kirke er det danske folks kirke, hvilket den som bekendt formelt har været siden 1536, - og uden ordet luthersk i tusind år.

Som sognepræsten i Flødstrup, Søren Holm, for nylig har gjort opmærksom på, så ville det være en ganske anden sag hvis formuleringen i stedet lød: "Folkekirken er evangelisk-luthersk." Det er således dem der fejrer jubilæet forstår forholdet. De mener at der i 1849 blev skabt en organisation, og at denne organisation så har valgt sig en bekendelse, men grundlovens formulering betyder tværtimod, at den sande kristne forkyndelse, i utallige enkeltmenigheder, lyder for det danske folk, og derved skaber Ordet en kirke bestående af det danske folk.

Det er naturligvis ikke tilfældigt at paragraffen om den evangelisk-lutherske kirke er en af grundlovens allerførste paragraffer, nemlig paragraf 4, thi det er i lyset af denne trosbekendelse al anden lovgivning skal ses, og på samme måde er det ikke tilfældigt at det allerede i paragraf 6 fastslås at den danske konge tilhører den evangelisk-lutherske kirke.

Kongen, siger grundloven, udspringer af den menighed evangeliet forkyndes for og han er overhoved for den løse fælles ramme om de enkelte menigheder. Derved forkyndes det for øvrigheden, hvadenten den reelt udgøres af kongen, af jordadelen eller, som nu, af en demokratisk legitimeret finans- og medieelite, at den er indsat af Gud som hans stedfortræder på jorden, og i alle sine handlinger skal stå til ansvar over for Ham.

Med grundloven fik vi religionsfrihed i Danmark i den forstand at øvrigheden dermed erklærede at den ikke aktivt og i lovgivningen vil forfølge andre trosretninger end den evangelisk-lutherske, men der er intet i grundloven som peger i retning af at vi skal have religionslighed, dvs. at staten skal erklære sig religiøst neutralt. At øvrigheden er kristen fastslås i paragraf 6, mens tålsomheden over for andre religioner og gæster i landet, først nævnes i paragraf 67-70.

Vor nuværende grundlov tager det for givet, at den evangelisk-lutherske kirke er den danske folkekirke, at denne kirkes bekendelse er den sande kristne bekendelse og at øvrigheden i al sin lovgivning og regeren skal tage sit udgangspunkt i forkyndelsen, ikke kun derved at den i f.eks. økonomisk understøttelse af kirken, helligdagslovgivning, skoleundervisning osv. fremmer evangeliets forkyndelse, men også derved at øvrighedens indehavere som kristne lader mandagen jordiske gerning ske i lyset af den forkyndelse de har hørt om søndagen.

Valgsproget "fromhed styrker rigerne" gælder lige så fuldt i dag som det gjaldt på Chr. den Fjerdes tid, og indholdet er da også substantielt det samme som i Margrethe den andens valgsprog: "Gud bevare Danmark". Hvor øvrigheden ikke i sin embedsførelse sørger for at styrke fromheden og gudfrygtigheden, der kommer Guds straf over ham. Og den kommer langt værre over den frafaldne

end over den der aldrig har været kristen. Gud tugter i ganske særlig grad sine udvalgte, han tugter dem for dermed at formane dem til omvendelse.

Lige så vel som enevoldskongerne kunne ansætte jødiske, reformerte eller katolske embedsmænd, således kan der naturligvis godt findes f.eks. ikke-døbte folketingsmedlemmer og ministre, ja det er kun naturligt at der findes det, så sandt som der også i folket findes ikke-kristne, men de skal acceptere at de som gæster indgår i en kristen helhed. Det er i regentens navn lovene gives, det er i regentens navn øvrigheden udøver sin magt og regenten står i al denne regeren til ansvar over for Gud. Som kristen véd regenten, at han aldeles ingen magt har der ikke er givet ham ovenfra, og han véd at Guds forfærdelige straf kommer over ham hvis han undlader at udføre sin straffende embede, hvis han misbruger sin magt eller hvis han forleder folket til at dyrke andre guder.

Den moderne kirkestat

Kun der hvor evangeliet forkyndes, kun der kan øvrigheden skelne mellem kejserens og Guds og kun der kan øvrigheden derfor vise åbenhed og tolerance over for sine gæster.

Lige så lidt som et menneske kan være religiøst neutralt, men altid enten vil dyrke Gud eller afgud, lige så lidt kan en øvrighed være religiøs neutral. Også øvrigheden vil i sine gerninger enten dyrke Gud eller afgud og enhver øvrighed som ikke ved sig indsat af Gud vil i ganske særlig grad blive udsat for den fristelse at se sig selv som gud, - en djævelskab der historisk set oftest kommer til udtryk derved at øvrigheden gør staten til et ideologisk verdens- og menneskeforbedrene projekt.

“En Gud vil sige det, hvoraf man venter sig alt godt, og som man tager sin tilflugt til i al nød....Det dit hjerte hænger ved, det, du stoler på, det er egentlig din Gud,” skriver Luther i den store katekismus, og en øvrighed som vor nuværende, der ikke blot fornægter Guds lov og derved - så sandt som evangeliet kun kan lyde der hvor loven kendes i hjertet - indirekte forhindrer at evangeliet kan høres, men også i næsten alle sine gerninger, og i utallige luftige hensigtserklæringer, formålsparagraffer, internationale konventioner osv, bekender at menneskelivets mål ikke er at høre evangeliet og derved tage lovens byrde og korset på sig, men at målet tværtimod er at leve så ansvarsfrit, behageligt og kvantitativt længe som muligt, en sådan øvrighed har også formelt vendt ryggen til evangeliet. Folkeskolen formålsparagraf, der jo er en moderne trosbekendelse, forkynder tydeligvis en ganske anden og modsat religion end den kristne.

Kun den øvrighed for hvilken evangeliet forkyndes, og som hører denne forkyndelse, kun en sådan øvrighed kan i sine gerninger forstå at skelne mellem kejserens og Guds. Hvor øvrigheden vender ryggen til evangeliet, der vil den i stadig stigende grad begynde at optræde som kirke og i sidste ende sætte sig i Guds sted som den der med eller mod borgernes vilje, skal skabe den rette fylde og mening i deres liv.

Ligesom der med rimelighed kan argumenteres for at den reelle meningsfrihed og trosfrihed - og ikke mindst tankefriheden - på mange måder var større under f.eks. enevælden end den er i dag, således kan det også let konstateres at det enkelte sogn og dets præst på alle måder havde en langt større reel frihed under enevælden løse administrationssystem, hvori der ovenikøbet stadig var sans for hvad en kristen kirke er, end under vort århundredes ideologisk baserede og gradvist mere og mere magtfuldkomne og altfavnende statsapparat, der i sin gudløshed ikke kan se kirken som andet end en af de mindre vigtige statslige

velfærdsforanstaltninger. Vi har ikke fået mere men mindre folkekirke i løbet af de sidste 150 år. Vi har tværtimod bevæget os mod større uniformitet, kontrol og frygtsomhed.

Og hvad skal man så som kristen gøre når Gud så strengt tugter os ved at give os en sådan selvforhudende øvrighed? Skal vi vende ryggen til den og overlade den til sig selv og sin egen selvdestruktive kraft, og frivilligt krybe ned i katakomberne?

Nej, thi for det første giver Gud os naturligvis altid den øvrighed vi fortjener, og for det andet bryder en kristen aldrig frivilligt fællesskabet med sit folk og sin øvrighed. Så længe vi ikke derved bryder det første bud, skal vi tværtimod forblive i fællesskabet og forkynde Guds dom og guds nåde for såvel øvrighed som folk.

Når folket og øvrigheden dyrker Baal, så skal de gammeltroende naturligvis ikke vende ryggen til dem og lade dem dyrke deres afguder i fred, det er tværtimod den kristnes næstekærlige pligt så strengt som muligt at forkynde dom og omvendelse for den frafaldne.

Vort land og vort folk har stadig en kristen dåbsattest hugget i ubrydelig granit, og såvel landets som folkets eneste mulighed for redning er naturligvis at der forkyndes besindelse på denne pagt. Vi skal med Grundtvigs fortvivlede bøn sige: "Gud, giv kongen en kristent hjerte."

Nu er det jo så muligt at øvrigheden, enten fordi den hører denne forkyndelse og bliver forarget, eller af anden grund, engang selv skulle ønske at bryde sit formelle bånd til kirken, ligesom det også muligt, at den hidtidige udvikling fortsætter, dvs. at staten langsomt kvæler kirken i sit spind og det bliver helt umuligt at forkynde evangeliet uden at vække øvrigheden vrede, således at enhver kristen i overholdelse af det første bud ufrivilligt kommer til at handle i strid med det fjerde, og staten derfor fortrænger forkyndelsen fra den ydre kirke. I Danmark synes udviklingen således for tiden at gå i retning af at vi får en multireligiøs statskirke med indre religionsfrihed, og hvor den principielt intolerante forkyndelse af Jesus som Guds søn, og troen på ham som den eneste mulighed for frelse, langsomt bliver fortrængt.

Men bruddet mellem stat og kirke vil også da være ganske ensidigt. Den kristne forlader ikke et fællesskab frivilligt, han smides ud; og fra katakomberne skal hans forbøn og forkyndelse fortsat lyde, også for dem ovenover.

Statistikkerne og forsynet

Nu er der så nogen som tror på statistikker i stedet for på Guds forsyn, og som derfor tror at de kan læse fremtiden ud af sådanne. Og de hævder at det ud fra indvandringskvoter, etniske gruppers alderssammensætning og fødselsrater, kan forudses at en ganske stor del af befolkningen om nogle år er muslimer, og at dette, sammen med dåbstal og andet, vil medføre at den evangelisk-lutherske kirke efterhånden kun vil være en blandt flere store trosretninger i Danmark, dvs. at Danmark i fremtiden ikke længere vil være hjemsted for et folk, men blot en praktisk geografisk afgrænset administrativ enhed med forskellige etniske og religiøse grupper. At Danmark altså vil blive balkaniseret.

Det er jo tydeligvis således magthaverne allerede er begyndt at betragte vort land. Man kan endda høre præster tage forskud på denne fremtid og ud fra statistikkerne argumentere for at vi lige så godt med det samme kan indrette os på disse kommende realiteter.

Men hvis man tror på Gud, eller blot kender en smule til historien gang, dvs. Guds handlinger med os mennesker, så véd man, at det er meningsløst at fremskrive statistikker. Guds planer kan ikke granskes. Derfor findes der ingen uundgåelig udvikling, ingen tegn i nutiden hvorudfra vi kan læse fremtiden og ingen historisk nødvendighed. Den kristne handler i nutiden og kun i den. Den levende Gud har alt i sin almægtige hånd og en enkelt bøn fra et sandt troende hjerte betyder mere end alle verdensmagterne.

Et folk der giver sig selv i Gud hånd, dvs. bekender at det som folk eksisterer under Hans åsyn, vil altid bestå, for Gud vil give det viljen og evnen til det. Og omvendt så fortjener et folk der har vendt ryggen til Gud og derved til sin egen sande eksistens, slet ikke at bestå.

Hvor langt Danmark end skulle komme ud i afgrunden, så vil Gud naturligvis holde sin pagt og genrejse det af asken. At såvel Danmark som danskerne og deres kirke trues af langsom opløsning og forsvinden er for den troende Guds straf over vores vantro, og der hvor troen kommer tilbage dér vil Danmark atter rejse sig og blomstre smukkere end nogensinde før. Ja, det blomstrer allerede når vi tror det.

Med den trøst kommer troen tilbage
at end lever den gamle af dage

Hvilke absurde politiske årsager f.eks. opkomsten af store grupper af muslimer til Danmark end måtte have, og hvilke svigt den hidtidigt indtrufne afkristning af vort folk end måtte skyldes, så må disse begivenheder for den kristne fremstå som Guds midlertidige tugtelse af os. En formaning til besindelse og mission. Så sandt som der ingen frelse er uden en kristen dåb, er den eneste sande næstekærlige opgave for en kristen når han møder en muslim, en frafalden eller noget helt tredje, naturligvis at gå i forbøn for ham og forkynde evangeliet for ham, dvs. forkynde Guds frygtelige vrede og fortabelsesstraf over enhver der dyrker falske guder og Guds uendelige nåde og miskundhed mod enhver der bekender sin synd og sin vantro og omvender sig til Jesu kors. Også muslimen sukker jo og er i veer endnu i denne stund. Han sukker efter at slippe ud af syndens fængsel og høre det befriende budskab om syndernes forladelse. Og hvilken velsignelse er det ikke for os at vi får mulighed for at være det redskab Gud bruger til at skænke også dem den evige salighed.

Når Gud sender muslimer til vort land, så er det ikke kun for at tugte os, men også fordi han i sin uendelige godhed har forbarmet sig over de vantro og ønsker evangeliet forkyndt for dem. Vi skal virke omvendelse for dem og de skal virke besindelse for os og det er jo præcis hvad de og vi har brug for.

Og så sandt som Gud altid hører vor sande bøn, så kan vi frimodigt stole på at han vil lade Ordet bære frugt, skænke os en kristen øvrighed og lade folket og dets kirke blomstre.

du endnu har det bedste tilbage,
det lå gemt hos den gamle af dage.

Claus Thomas Nielsen
Sognepræst Stauning

